

nhu đạo. Bất cứ võ sinh nhập môn nào cũng am tường thế này để tránh bị thương tích. Một học thầy ở Đông kinh đã dạy chàng bị pháp đoạt súng bằng nách sau khi phóng người ngã ra sau bằng ushiro-ukemi.

Muốn thành công, chàng phải canh đôn thật chính xác. Chàng nin thờ để gia tăng sự nhạy cảm của giác quan. Tuy mắt bị bịt chặt, chàng vẫn « nhìn » được gián tiếp bằng mũi và tai. Vành tai rất tinh đã giúp chàng đo lường âm thanh để đoán định vị trí của địch. Chàng lại ngửi thấy mùi mồ hôi và mùi tanh trời lạnh lẽo từ nòng súng phát ra.

Trong hành động táo bạo này, chàng chỉ hy vọng một phần mười thắng lợi. Tuy vậy, chàng vẫn phải tấn công. Nếu không, chàng sẽ chết. Nghĩ vậy, chàng cong mình như con cá vọt khỏi mặt nước, nhòai ra đất. Chàng tính không sai: hai bàn tay bị trời của chàng chạm vào há súng. Chàng nhòai vai ra, sửa soạn kẹp lại, bàn chân sửa soạn rút lên, ngón chân cái sửa soạn đập cò súng.

Trong một vi phân tích-tắc đồng hồ, nhạc điện tacata tacata của thần Chết sẽ vang ngân.

Nhưng điều chàng không ngờ là nền đất nơi chàng ngã xuống lại nghiêng 45 độ. Chàng chưa kịp cựa súng vào nách thì nó đã vượt khỏi và lăn thẳng xuống vực.

Và một tiếng quát hẳn học the the bèn tai :

— Năm yên, không tao bắn chết ?

Biết không xong, Văn Bình bèn năm yên. Chàng tự trách phản ứng quá chậm khiến địch có đủ thời giờ đối phó. Tiếng quát dấm dấm lại vẳng lên :

— Bây giờ cho phép đứng dậy. Đừng ngo ngoe mà bỏ mạng. Súng đã lên đạn đây này.

Một tiếng « soach » rùng rợn.

Hai họng súng tì vào lưng Văn Bình. Chàng cảm thấy ớn lạnh. Nếu một đũa tày mây cò súng thì chàng hết đời.

Chàng nghe giọng cười chế nhạo của Vương Sinh :

— Ha, ha, mắt bịt, tay xích, mà định cướp súng ! Rõ là thẳng diên.

Văn Bình cười gằn :

— Thẳng diên, mà các anh phải huy động cả tiểu đội võ trang để canh gác.

Vương Sinh rít giọng :

— Mày đừng nở miệng. Chỉ mấy phút nữa mày sẽ được về châu Diêm chúa, Xương suốt vàng, mày sẽ tha hồ hí hí với con nôm Hoàng Hoa của mày.

Văn Bình không đáp. Trong óc chàng vừa nổi lên hình ảnh cuối cùng của Hoàng Hoa trước phút vĩnh biệt cõi đời. Nàng biết không còn sống nữa mà vẫn mỉm cười, nụ cười tươi tắn và ngày thơ mà chàng chưa hề gặp trên môi đàn bà đẹp.

Tiếng hô đồng dục :

— Đứng lại.

Văn Bình bị nắm khuỷu tay kéo lui. Tiếng suối chảy róc rách đã xa dần. Ánh sáng bắt đầu nhạt nhòa. Chắc hẳn hoàng hôn đã xuống. Văn Bình nghe quạ kêu quang quác. Chàng hình dung ra đàn quạ đen bay liệng vùn vữa trên xác chết. Đó là điềm gở. Đàn quạ lang thang muốn ngậm bảo là chàng sắp chết.

Chàng cố giữ vẻ thân nhiên. Vương Sinh lại ra lệnh :

— Chuẩn bị xong chưa ?

Có tiếng đáp đồng loạt :

— Thưa, xong.

Văn Bình bị đẩy ngồi xuống. Căn cứ vào xúc giác, chàng biết đang ngồi trên gốc cây vừa chặt.

Giờ phút chờ đợi thật nặng nề. Văn Bình nghe rõ tiếng nện đất inh ịch. Chàng đoán địch đang trông cọc. lát nữa tử tội sẽ được lôi lại, trói giắt cánh khuỷu vào cọc.

Tiếng vỗ nện đất mỗi lúc một thưa. Văn Bình bỗng hồi tưởng lại những kỷ niệm lạ lùng của quá khứ. Trong đời gian điệp, chàng đã bị đưa ra pháp trường nhiều lần, và lần nào chàng cũng thoát.

Chàng thoát nạn, chẳng hiểu vì đa mưu túc kế, võ thuật phi thường, đủ sức chuyển bại thành

thắng trong trường hợp nguy nan, hay vì chàng được phép lạ nhiệm mầu phù trợ. Có lần địch đã trói chàng vào cọc, bịt mắt hãm hòi, đội hành quyết rục rịch lên đàn thì nọ trái bom nhỏ được tung vào đám đông, và chỉ trong ba tích tắc đồng hồ ngắn ngủi chàng đã vận ngoi công bứt tung giày troi và cướp khẩu cạc-bin quét địch ngã gục.

Lại có lần chàng đang ngủ say trong lao — một nhà hầm tối om, ướt át và hơi thối không kém nhà hầm của R — thì bị dựng dậy. Đèn bấm sáng rục chiếu vào mặt, làm chàng bàng hoàng. Không kịp mặc quần áo, chàng bị lôi senh sịch ra ngoài. Trời lạnh như cắt ruột. Chàng nhớ rõ đó là cuối đông — một mùa đông kinh khủng nước sông rủ nhau đóng thành đá, và tuyết trắng phủ đầy đường — mà chàng chỉ phong phanh mảnh áo mỏng và rách bươm. Kẻ khác đã sưng phổi mà chết. Song chàng được tạo hóa phú cho sức chịu đựng vô song.

Bọn lính ngại rét muốn hành quyết thật nhanh, quên bịt mắt chàng. Từ sà-lim ra pháp trường phải qua sân banh rộng thênh thang. Bọn trẻ trong vùng đảo hồ khắp sân làm chỗ nấp đánh nhau. Chính những cái hố bất ngờ này đã cứu Văn Bình.

Hai tên dân đầu trượt ngã. Văn Bình vung tay đoạt trười nã tẩu sắc như nước, múa lên một vòng.

Mấy cái đầu lẫn lông lóc. Nội đêm ấy chàng vượt biên g ới.

Gần như lần nào, đàn bà cũng cứu chàng khỏi chết. Họ là ai, tên là gì, nhiều quá, chàng không nhớ hết. Chàng chỉ nhớ một đêm một cô gái tuyệt đẹp rủ chàng đi trốn. Nàng là em gái dạt tá Woong, kẻ đang ra lệnh bắn chàng.

Chàng thở dài chua chát.

Vương Sinh nghe tiếng than vãn của chàng. Hắn quay lại, giọng do dự :

— Anh tiếc đời lắm ư ?

Văn Bình đáp :

— Đời đẹp như tấm thân nõn nà của hoa hậu thế giới, ông già hơn 100 tuổi và ông thái giám còn tiếc hưởng hồ là tôi ..

— Nghĩa là anh sẵn sàng làm bất cứ việc gì để đời lấy sự sống ?

— Không.

— Anh diên. Anh vừa nói tiếc, giờ lại đáp không.

— Có lẽ tôi diên. Và anh cũng diên.

— Nói bậy.

Vương Sinh chạm bàn tay vào vai chàng. Hắn nói nhỏ, chỉ đủ cho chàng nghe :

— Anh đừng giận tôi nhé. Tôi đã tìm mọi cách đình hoãn cuộc hành quyết, nhưng YK không chấp thuận. Hắn đòi phải giết anh nội ngày nay.

— Hắn nghĩ rất đúng.

— Anh không đưa ra đề nghị nào ư ? Tôi đến đây, không phải để bàn chuyện tâm phao. Mà để nghe anh đề nghị.

— Đề nghị ra sao ?

— Ra sao thì anh biết lấy.

— Tôi ngu lắm nên không biết.

— Đồ dại. Trên đời, tôi chưa thấy ai dại như anh.

— Buồn ngủ quá, anh Vương Sinh ơi ! Anh nên hạ lệnh khai hỏa ngay vì cả tuần nay tôi chưa được chợp mắt. Ai chà, lát nữa mình sẽ được ngủ, ngủ tha hồ, ngủ sướng mắt.

Vương Sinh nghiêng rằng :

— Tôi đã thuyết phục anh hết lời. Tại anh gây ra, không phải tại tôi. Chào anh, tôi đi đây.

Văn Bình gọi giật :

— Anh đi đâu ?

Vương Sinh gắt :

— Trở về văn phòng, báo cáo là tử tội đã được hành hình,

— Cám ơn.

Văn Bình nghe tiếng chân Vương Sinh nhỏ dần rồi bật hẳn. Có lẽ chiều đã xuống hết. Làn vại bịt mắt chàng đã chuyển sang màu đục lờ lờ. Văn Bình lại nghe nhiều tiếng chân khác. Rồi cũng ho oang oang :

- Đứng lại.
- Nghiêm.
- Bên trái, trái.
- Bỏ súng xuống.
- Bồng súng chào, chào.

Văn Bình vẫn ngồi im như pho tượng. Chàng bồng thêm liều thuốc Salem hơn bao giờ hết. Mùi bạc hà thơm thơm đối với Văn Bình khi ấy có sức quyến rũ lạ lùng.

— Chuẩn bị.

Mùi Salem quen thuộc phảng phất trước mũi chàng. Thoạt đầu, chàng tưởng ngủ mê, nhưng mùi bạc hà mỗi lúc một thơm nức. Không hiểu sao chàng lại nghĩ rằng người đang hút thuốc là trước mặt chàng là phụ nữ, và là phụ nữ tuyệt đẹp. Có lẽ nàng biết chàng là đệ tử trung thành của thuốc Salem nên cố tình trêu người.

Văn Bình nói bừa :

— Gớm, thuốc lá Salem của cô thơm quá.

Giọng oanh vàng thỏ thẻ trả lời :

— Cảm ơn ông. Ông cũng thích Salem ư ?

Văn Bình mỉm cười :

— Còn phải nói. Chỉ cần cho tôi một liều Salem thì bảo chết tôi cũng chết.

— Ông hay nói đùa ghê. Ông không biết trong mấy phút nữa sẽ bị hành quyết ư ?

— Tôi không nói đùa đâu, cô ạ, tôi nói thật

đấy. Tôi sống đã quá thọ, có chết cũng không oan thán, nhất là trước khi chết lại được mỹ nhân an ủi.

— Bày nào. Tôi xấu lắm, ông ạ.

— Cô không đánh lừa nổi tôi. Cô đẹp lắm.

— Ông bị bịt mắt, làm cách nào biết được tôi đẹp hay xấu.

— Cái đó mới tài.

Văn Bình định nói thêm, nhưng một tiếng hô khác đã xé màn không khí căng thẳng :

— Xạ thủ, quỳ xuống !

— Nâng súng lên, sửa soạn bắn !

Chàng thần nhiên chờ đợi. Chàng đọc nhiều sách nên được biết sự chết thương đến với người bị hành quyết rất ngọt ngào. Nếu chỉ bị bắn một hai phát thì nạn nhân đau nhói, như kim đâm vào da thịt. Nhưng nếu là cả loạt đạn thì tử tội không còn biết đau đớn là gì nữa. Đột nhiên toàn thân nóng ran. Nhiều viên đạn xuyên phá cùng một lúc làm tê liệt thần kinh hệ, khiến tử tội chỉ cảm thấy nóng ran. Nóng ran một cách lạ lùng, như chàng trai nóng ran hai má khi tỏ tình lần đầu trong đời với cô gái con nhà gia giáo.

Sau một giây đồng hồ nóng ran, nạn nhân giật nảy người, rồi linh hồn bay thoát vào khoảng không vô tận. Cuộc vĩnh biệt xảy ra nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, đến nỗi người chết không kịp có thời

giờ kiểm điểm để biết mình đã chết.

Văn Bình trở ngược ra phía trước. Chàng muốn 10 viên đạn cạc-bin quai ác kia đều găm đủ vào ngực chàng. Trái tim chứa đầy nhiệt huyết của chàng sắp ngừng đập. Và hai cánh tay bấp bệ cuộn cuộn vẫy vùng bao năm trên trường nguy hiểm cũng sắp buông xuôi.

Chàng miên man nghĩ đến những hình dáng kiều diễm gặp gỡ trong đời. Nhiều người đẹp đã chết. Song nhiều người đang sống. Nguyễn Hương mới cắt mái tóc mới, dán chặt màng tang, phía trên bông cao kiêu «cao bồi» mới, thích hợp với khuôn mặt nhí nhảnh luôn luôn cười duyên, với bộ ngực nâng cao không cần xú-chiêng Pháp, và nhất là cái quần chèn ống làm tăng vẻ hấp dẫn của những đường cong kỳ thú.

Giờ này, Nguyễn Hương đang ngồi cắn bút trong văn phòng ông Hoàng. Văn Bình được biết ông Hoàng đã dời trụ sở sau khi chàng lọt vào mặt khu R. Chắc hẳn căn phòng của Nguyễn Hương không còn gắn máy lạnh tối tân như hồi ở gần trường bay Tân sơn nhất nữa. Song làn da và khỏe mắt của nàng đã đủ mang lại cho gian phòng một khí hậu mát rượi. Và Văn Bình không còn điểm phúc tận hưởng cảm giác mát rượi tân kỳ kia nữa.

Văn Bình nghe tiếng người nói lớn :

— Văn Bình, giờ đến tội của anh đã đến. Anh

muốn trời trăng gì không ?

Chàng đáp, giọng bình thản :

— Không. Cảm ơn anh nhiều lắm.

Tiếng hò :

— Xạ thủ, lên đạn.

10 khẩu cạc-bin nạp đạn cùng một lúc, tạo một âm thanh rùng rợn, báo hiệu cho tử thần. Một tiếng hò khò khan khác tiếp theo :

— Bắn.

Văn Bình có cảm tưởng như trận mưa bom đột ngột dội xuống bãi chiều vắng vẻ. Đoàn, đoàn, đoàn, đoàn....

Chàng cựa mình thật mạnh, như muốn giật đứt giây trời và nhổ phăng cây cọc khỏi mặt đất.

Chàng gục xuống. Trong cơn nửa tỉnh, nửa mê, chàng nghe mang máng một loạt đạn tiêu liên. Tacata, tacata.

Rồi loạt tiêu liên thứ hai.

Những tiếng rú thất thanh nổi lên. Thời gian từ khi súng nổ đến khi có tiếng rú rất ngắn — chỉ chừng một phần mười giây đồng hồ — song Văn Bình lại tưởng như dài vô tận.

Chàng nóng nóng ở ngực và ở mặt. Đạn đã bắn vào người chàng rồi chăng ? Chàng sắp vĩnh biệt cõi đời đây lạc thú rồi, chàng ? Chàng không biết nữa.

Lặng lẽ và từ từ, Văn Bình chìm lìm vào hư vô. Màn đêm ảo não buông sụp xuống cánh rừng ghé rợp.

XII

Tiêu Nương

TRÊN con đường đất đỏ uốn khúc giữa thung lũng xanh rờn, một nữ lưu mảnh dẻ cúi rạp trên lưng ngựa trắng. Tuy không yên cương, nàng vẫn điều khiển được con bạch mã dễ dàng. Trông nàng phi ngựa, người đàn ông nào cũng băng khuâng nhớ đến tiêu thuyết cổ, kể lại thành tích những thiếu nữ đẹp tuyệt trần lướt gió ngàn, tung bay kiếm bạc làm nhà hiệp sĩ bồi hồi ngơ ngẩn.

Con ngựa trắng hí một tiếng dài. Nó có cái ức đầy đặn, bốn cẳng thon tròn, chứng tỏ là kỳ mã, một ngày vượt trăm cây số trong rừng như chơi.

Thiếu nữ ép đùi kèm ngựa lại trước chòi canh.

Một tên lính lon ton chạy ra, tay khoa mã tấu sáng loáng. Hắn hỏi :

— Cô là ai ?

Nàng cười ngất :